

Μοναχός Παχώμιος Ιβηροσκητιώτης (1896 - 22 Οκτωβρίου 1967)

/ [Πεμπτουσία](#)

Το μοναχολόγιο της ιεράς μονής Ιβήρων φειδωλά, ως συνήθως, αναφέρει περί αυτού: «Μοναχός Παχώμιος της Καλύβης των Αγίων Αποστόλων της Ιεράς Σκήτης Τίμιου Προδρόμου Ιβήρων. Κατά κόσμον Νικόλαος Ασημής του Παναγιώτου και της Μαρίας. Εγεννήθη το 1896 εις Ταυφόριον Καλλιπόλεως Α. Θράκης. Τόπος διαμονής Αραβησσός Γιαννιτσών. Ημερομηνία προσελεύσεως 20.5.1929. Ημερομηνία κουράς 30.11.1932. Ημερομηνία κοιμήσεως 22.10.1967».

Από τα εβδομήντα έτη της ζωής του τα σαράντα τα διήλθε στη σκήτη. Ο Προηγούμενος Βασίλειος Ιβηρίτης, που έζησε στη σκήτη μία τετραετία, πρόλαβε τον Παχώμιο και γράφει συγκινητικά γι' αυτόν: «Ένα από τα αμάραντα άνθη που βλάστησε στις μέρες μας ήταν ο γερο-Παχώμιος της συνοδείας του παπα-Νείλου. Ποιος δεν συμφωνεί ότι ο ελάχιστος και ευλογημένος αυτός γέροντας ήταν αντάξιος στην απλότητα και τη χάρη με τον Παύλο τον απλό του Μεγάλου Αντωνίου; Ποιος μπόρεσε να ξεχάσει το παιδικό του χαμόγελο, έστω και αν το είδε μία φορά; Ποιός μπόρεσε ποτέ να βλάψει ή να πληγώσει αυτό το άκακο παιδί -θα έλεγα νήπιο- που πλάσμα του Θεού δεν πλήγωσε στη ζωή του; Γι' αυτό σκεπαζόταν με τη χάρη την παντοδύναμη. Έπιανε τα φίδια με το χέρι του. Και όσο το χέρι του

έτρεμε (από το πάρκινσον), τόσο το πρόσωπό του γέμιζε φως, καθώς μας έβλεπε να τα χάνομε και να φοβόμαστε. Φοβόμασταν τα φίδια και τα χάναμε, γιατί πραγματοποιείτο μπροστά μας η προφητεία: “Και παιδίον νήπιον επί τρώγλην ασπίδων και επί κοίτην εκγόνων ασπίδων την χείρα επιβαλεί. Και ου μη κακοποιήσουσιν ουδέ μη δύνωνται απολέσαι ουδένα επί το όρος το άγιόν μου” (Ησαΐου ια΄ 8-9). Έκανε τη Σκήτη Άγιον Όρος, παράδεισο, ο γερο-Παχώμιος. Ούτε εμείς ούτε τα φίδια μπορούσαν να τον βλάψουν. Ήταν ευλογία για όλους μας και φίλος με τα φίδια.

Τώρα κοιμάται στο κοιμητήρι των Αγίων Πάντων. Προσετέθη στη χορεία των Οσιομαρτύρων της Σκήτης (και ήταν όντως όσιος και μάρτυρας γι’ αυτούς που γνώριζαν τη ζωή του). Μένει σαν ιερό φυτόχωμα στην περιοχή και πηγή παρακλήσεως για όλους. Από τα άγια λείψανά του, σαν από άλλες γούρνες καστανιάς, θα έρχεται πάντοτε η ουράνια δρόσος, που θα ποτίζει αενάως και θα ζωογονεί τον τόπο και αυτούς που με ταπείνωση και φόβο Θεού θα προσκυνούν ή θα μένουν στην Ιβηριτική Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου, τη Σκήτη των Οσιομαρτύρων, τη Σκήτη του γερο-Παχωμίου».

Παραδελφός του Παχωμίου και κατά σάρκα αδελφός του παπα-Νείλου ήταν ο μοναχός Ανδρέας (+1989), που ήλθε στη σκήτη οκτώ ετών, το 1913, και δεν βγήκε ποτέ στον κόσμο. Γράφει ωραία και περί αυτού ο Γέροντας Βασίλειος:

«Ο π. Ανδρέας πέρασε την παιδική του ηλικία στη Σκήτη. Δεν γνώριζε σχεδόν γράμματα. Δεν έμαθε μουσικά. Είχε όμως μουσικό αυτί και λεπτή ψυχή. Ρούφηξε σαν σφουγγάρι τους ήχους και το μέλος των παλαιών ψαλτάδων. Έμαθε το ψάλσιμο ενστικτωδώς, χωρίς να κάνει κανένα λάθος, όπως μαθαίνει ένα παιδί τη μητρική του γλώσσα σωστά, χωρίς να διδάσκεται γραμματική και συντακτικό.

Είχαν περάσει τα χρόνια. Άρχισαν να του πέφτουν τα δόντια. Έτρωγε φράσεις και λέξεις από τα τροπάρια. Δεν έχανε όμως ποτέ τον ήχο, έσωζε ακέραιο το χρόνο. Και τον παρακολουθούσες ευχάριστα αποκρυπτογραφώντας πάντοτε τα λόγια του ύμνου, όπως ευχάριστα διαβάζεις καλλιγραφημένο χειρόγραφο ή λειτουργικό βιβλίο φθαρμένο από το χρόνο.

Το ψάλσιμο του π. Ανδρέα σου μετέφερε κάτι από το κλίμα των μεγάλων δασκάλων της ψαλτικής και από το κλάμα του μικρού παιδιού. Στάλαζε μέσα σου ανάπαυση που δέχονται άνωθεν αυτοί που υπέμειναν καρτερικά τον πόνο».

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Ιβήρων. Βασιλείου Σταυρονικητιανού αρχιμ... Αναμνήσεις από τη Σκήτη των Ιβήρων. Πρωτάτον 22/1990, σσ. 34-41.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β΄ - 1956-1983, σελ. 787-788 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.